

ת"פ 22030/04/19 - מדינת ישראל נגד סלח בן יעקב אבו סאלימן, חדר בן סאלח אבו סאלימן, סאבר בן יעקב אבו סאלימן, מוחמד בן יעקב אבו סאלימן

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 22030-04-19 מדינת ישראל נ' אבו סאלימן (עציר) ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופטת מיכל ברנט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. סלח בן יעקב אבו סאלימן (עציר)
2. חדר בן סאלח אבו סאלימן
3. סאבר בן יעקב אבו סאלימן
4. מוחמד בן יעקב אבו סאלימן

הנאשמים

גזר דין

בעניינו של נאשם 1

הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בעבירות הבאות:

חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 333 יחד עם סעיף 335 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); נשיאת נשק ותחמושת, עבירה לפי סעיפים 144(ב) יחד עם סעיף 29 לחוק והחזקת סכין, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק.

על פי עובדות כתב האישום, הנאשמים הם קרובי משפחה. ביום 22.3.19 בשעה 23:00 לערך הגיעו הנאשמים ברכב מסוג טויוטה, כאשר לוחית הזיהוי כוסתה בבד שחור (להלן: "הרכב") אל המרכז המסחרי ברחוב ויצמן ברמלה.

הנאשם 1 (להלן: "הנאשם") נשא נשק משטרתי גנוב מסוג יריחו חצי אוטומטי טעון בכדורים וסכין מתקפלת בעלת להב באורך 9 ס"מ, הנאשם 2 החזיק ברכב אקדח מסוג גלוק והנאשם 4 נשא בכליו סכין מתקפלת ולהב באורך 8.5 ס"מ.

הנאשמים 1 ו- 2 יצאו מן הרכב ושמו פעמיהם אל עבר המרכז המסחרי בעוד הנאשמים 3 ו- 4 המתינו להם ברכב.

באותה עת שהו במרכז המסחרי סאבר מוגרבי (להלן: "המתלונן") ובולאל אזברגה וישבו ברכבם. הנאשמים 1 ו- 2 נגשו

אל עבר המתלון ובולאל, קראו למתלון לצאת מן הרכב והוא עשה כן.

בעוד הנאשם עומד במרחק של מטר מן המתלון, ירה הנאשם אל עבר המתלון באמצעות הנשק. כדור אחד פגע בירך השמאלית של המתלון ויצא מן הצד השני וכדור נוסף פצע את המתלון באזור הברך הימנית.

מיד לאחר הירי פתחו הנאשמים 1 ו- 2 בריצה כאשר הנאשם אווז בנשק השלוף ובו כדור בבית הבליעה, ונכנסו במהירות אל הרכב, הנאשם 3 פתח בנסיעה מהירה והנאשמים נמלטו מזירת הירי.

באותה עת היו במקום שני שוטרים בניידת מוסווית, הם שמעו את היריות, הבחינו בנאשמים 1 ו- 2 רצים ונכנסים לרכב בעוד הנאשם 1 מחזיק בנשק השלוף ונסעו אחר הרכב מבלי להפעיל אמצעי זיהוי.

הנאשם 3 נסע ברכב ברחוב ויצמן לכיוון רחוב הרצל במהירות גבוהה, כאשר הגיע לכיכר סמוך לעירייה עלה על אבני השפה במהירות גבוהה ולאחר מכן חצה את הצומת בניגוד למופע אור אדום ברמזור. כתוצאה מכך רכב אחר שחצה את הצומת באותה עת נאלץ לבלום בלימת חירום.

הנאשם 3 המשיך בנהיגה פרועה ברחוב ההגנה, עקף כלי רכב משמאל מבלי שאותת ועלה על אי תנועה. בשלב זה הפעיל השוטר חנן אמצעי זיהוי משטריים לרבות סירנה ואורות וסימן לנאשם 3 לעצור את הרכב.

הנאשם 3 לא שעה להוראות לעצור, המשיך בנהיגה מהירה ולא יציבה כך שאיבד את השליטה על הרכב. כאשר הגיע לצומת תעבורה והמופע ברמזור היה אדום, חצה נאשם 3 בחדות מהנתיב הימני לשמאלי בעוברו שלושה נתיבי נסיעה שונים ופנה בחדות.

כאשר הגיע לפנצ'ריית "טיפ-טופ" אשר בבעלות משפחת הנאשמים, עצר נאשם 3 את הרכב בפתאומיות. הנאשם 2 הטמין את אקדח היריחו במכנסיו, הנאשמים 1 ו- 2 יצאו מן הרכב ונמלטו ברגל כאשר נאשם 1 אווז בנשק השלוף ואילו הנאשמים 3 ו- 4 המשיכו בנסיעה.

השוטרים דלקו אחר הנאשמים 1 ו- 2 בעודם צועקים להם "עצור משטרה". ברחוב תל - חי השליך הנאשם 1 את הנשק על גג מפח שהיה במקום והמשיך להימלט.

בסמטה סמוכה הצליחו השוטרים לעצור את הנאשמים 1 ו- 2. באותה עת נשא הנאשם 2 את האקדח בכליו.

נאשמים 3 ו- 4 המשיכו בנסיעה מהירה ובסמוך למכון רישוי עצר נאשם 3 את הרכב, הנאשמים 3 ו- 4 יצאו מן הרכב ונמלטו ברגל, השוטרים שהגיעו למקום ביצעו נוהל מעצר חשוד ומשהשניים לא שעו להוראות השוטרים ירו השוטרים באוויר.

למתלון נגרמו חבלות כתוצאה ממעשי הנאשמים, הוא הורדם והונשם, בוצע צנתור בירכו והוא אושפז למספר ימים.

ראיות לעונש:

ב"כ המאשימה הגישה גיליון רישום פלילי של הנאשם. לנאשם הרשעה אחת משנת 2015 בעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ונהיגה פוחזת של רכב בגין נדון ל- 4 חודשי מאסר שרוצו בעבודות שירות והרשעה נוספת בת"פ

63209-05-19 בו הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש ונדון לחודש מאסר בפועל.

מטעם הנאשם העידה גב' פאטמה אבו רקייק, דודתו של הנאשם אשר בנה, בן דודו של הנאשם, נרצח יום לאחר האירוע נושא כתב האישום. לטענתה, בנה המנוח והנאשם גדלו יחד, הכאב על רצח בנה גדול אך יחד עם זאת נערכה סולחה בין המשפחות.

ב"כ הנאשם הגיש את הסכם הסולחה אשר נערך בין משפחת מוגרבי למשפחת אבו סולימאן ביום 20.6.2019.

עוד העיד חמיס אבו צעלוק ראש וועדת הסולחה בכפר קאסם. העד העיד שהסולחה תקפה מאז שנערכה ועד היום ומכובדת על ידי הצדדים.

באשר לנאשם, טען העד כי הוא טעה, מודה באשמה ומצטער על מעשיו ולהוכחה הוא הפקיד סכום כסף מסוים כפיצוי וביקש להקל בעונשו.

יעקב אבו סולימן, אביו של הנאשם סיפר על הכאב המלווה את המשפחה מאז נרצח אחיינו, טען כי בנו קיבל את העונש עם הירצחו של בן דודו יום לאחר האירועים נושא כתב האישום והבין שעשה טעות חמורה.

בתשובה לשאלות ב"כ המאשימה על הקשר בין רצח דיאב אחיינו לעבירה שבוצעה על ידי בנו, סיפר האב כי רצח דיאב בוצע על מנת לנקום את מעשיו בנו.

טיעוני ב"כ המאשימה לעונש:

ב"כ המאשימה טענה כי כתב האישום המתוקן כמו מגולל סיפור הלקוח מסרט ואין להשלים עם מציאות שבה סיפור כזה הוא חלק משגרת החיים בחברה מתוקנת.

בקביעת מתחם הענישה יש להתייחס לכל כאירוע אחד. מתחם העונש מתחיל מ-5.5 שנות מאסר ועד ל-7.5 שנות מאסר והעונש ההולם שנכון שיוטל על נאשם 1 הוא עונש של 6 שנות מאסר.

ב"כ המאשימה הגישה את ע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' סובח ואח'** (פורסם בנבו) הדומה דמיון ניכר לענייננו ובו הורשעו הנאשמים בביצוע עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ובעבירות נשק על רקע סכסוך בין משפחת המתלוננים למשפחת המערערים במסגרתו הצטיידו שניים מן הנאשמים ואדם נוסף באקדחים, נסעו ברכב הלך ושוב נספר פעמים מול המתלונן תוך הם יורים לעברו באקדחים מתוך הרכב. המתלונן נפגע בבטנו ונזקק לניתוח. על המערערים הושטו מאסרים של 42 חודשים, 50 חודשים ו- 24 חודשים, איש איש לפי חלקו, בנוסף לענישה נלווית.

בין המשפחות, כאמור, נערכה סולחה.

כבוד השופט אלרון עמד בהרחבה על הצורך בהרתעה ובענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות מסוג זה.

ב"כ המאשימה טענה כי אף שיש לכבד את הסכמי הסולחה הרי שהם אינם חזות הכל.

הופקדו ₪ 50,000 מטעמו של נאשם 1 עובר לטיעונים לעונש לפיצוי המתלונן ומשכך, הסכם הסולחה, הפיצוי וההודיה כל אלה מהווים לקיחת אחריות ומביאים לעתירת המאשימה למקם את הנאשם בחלקו התחתון של המתחם.

עוד עתרה ב"כ המאשימה שכל עונש מאסר שיוטל על הנאשם בתיק זה יוטל במצטבר לעונש של חודש מאסר שעליו לרצות בגין ההרשעה בתיק האחר כמפורט מעלה ומאסר על תנאי בכל סוגי העבירות בהן הורשע.

טיעוני ב"כ נאשם 1 לעונש:

ב"כ הנאשם חלק על מתחם הענישה שהוצג על ידי ב"כ המאשימה וטען כי במקרים דומים ואף חמורים מאלה נושא תיק זה, נקבע מתחם של 24 חודשי מאסר עד 60 חודשי מאסר. כן טען כי פרט למפורט בסעיף 18 לכתב האישום, אין שום תיאור עובדתי לנזק שנגרם למתלונן, אמנם הוא אושפז ונפצע בברכו ולאחר כמה ימים שוחרר, אך נקודת ההנחה בהעדר ראיה אחרת היא שלא נגרם לו נזק משמעותי. כתב האישום תוקן משמעותית ומדובר בשתי יריות אל עבר רגלי המתלונן.

בנסיבותיו של הנאשם יש פוטנציאל שיקומי ולכן צריך לחרוג מהעונש.

הנאשם לידיו של בא כוחו התבגר, התפכח, בזמן המעצר נולד בנו הבכור, מביע חרטה וזו הפעם הראשונה שירצה מאסר. המדובר בנאשם שעשה בחינות בגרות ומיד הלך לעבוד עם אביו בפנצ'רייה. הנאשם טעה וניסה לפתור את הסכסוך בדרך זרה לו ולמעשה "קיבל" את עונשו עת נרצח בן דודו, דיאב ז"ל, יום לאחר האירוע נושא תיק זה. הנאשם ואשתו אספו שקל לשקל על מנת לשלם את הפיצוי בסך 50,000 ₪ למתלונן.

מאסר של 24 חודשים יאזן נכונה את כל האינטרסים באשר העבירה ואופי העבירה אינם מלמדים על אופיו של הנאשם. עולם הפשע זר לנאשם, הוא משלם מחיר מאוד יקר וקשה, ומבקש מבית המשפט להושיט לו יד כשהפיצוי הוא הרתעה מספקת לאדם נורמטיבי.

הסולחה בין הצדדים מהווה בהחלט שיקול לקולא בהיותה מעין צדק מאחה.

ב"כ הנאשם טען כי לא עתר לקבלת תסקיר אודות הנאשם אך הגיש מכתב מהעו"סית לפיו הנאשם מועסק בחוליית

האגף, ללא עבירות משמעת, הנאשם סיפר לו שסיים בגרות במתמטיקה ובעברית, סיים סדנת שליטה בכעסים, משתתף באופן פעיל, ומוסר בדיקות שתן נקיות. הנאשם הוסיף כי תמך באנשים בעלי צרכים מיוחדים.

באשר לגזר הדין שניתן על ידי כב' השופטת דניאלי בתיק האחר, עתר ב"כ הנאשם שלא לצבור את העונש שיוטל לעונש זה בשים לב לתקופת המאסר הקצרה, ולפגיעה בזכויותיו בהיותו אסיר.

פסיקה שהוגשה על ידי ב"כ הנאשם:

בע"פ 4038/14 **מדינת ישראל נ' עאבד ואח'** נדונו המשיבים אשר הורשעו בביצוע עבירות של ירי באזור מגורים וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות לארבעה ותשעה חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון העמיד עונשם של השניים על 13 ו- 24 חודשי מאסר בפועל. אכן דובר באותו מקרה בירי של 14 כדורים לפחות לעבר המתלוננים אשר תשעה מהם נפצעו.

ברם, בית המשפט העליון עמד על שלושה נימוקים שהביאו להחמרה בעונשם של המשיבים אך לא החמרה משמעותית כנדרש במקרים כגון דא ואלה הם: הרקע שקדם לביצוע העבירות (המתלוננים ואנשים נוספים הגיעו לבית בתו של אחד המערערים כשהם מצוידים בנשק קר ואיימו לפגוע במשפחת המשיבים), לו היה בית המשפט יושב כערכאה דיונית יתכן שהיה מושת עונש חמור מזה שהוצע על ידי כבוד השופט הנדל ואחרון - משיב 1 סיים לרצות את עונשו ומשיב 2 עמד להשתחרר 6 ימים לאחר הדין.

ת.פ. 36728-06-18 (מחוזי חיפה) **מדינת ישראל נ' סעיד** אינו מתאים לענייננו נוכח העובדה שמדובר בעבירה של פציעה שהעונש בצידה 3 שנות מאסר בעוד העונש לצידה של עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות הוא 14 שנות מאסר.

בע"פ 5717/14 **מדינת ישראל נ' גדבאן** נדון המשיב אשר הורשע על פי הודאתו בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ונשיאת והובלת נשק ל- 20 חודשי מאסר. המשיב הגיע למטע כשהוא נושא עמו נשק ותחמושת ועל רקע חשדו שהמתלונן פגע בשמו, ירה ירייה באוויר ושתי יריות לעבר הקרקע וקליע אחד פגע ברגלו של המתלונן. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל ועונשו של המשיב הועמד על 30 חודשי מאסר לאחר שצוין כי ערכאת הערעור אינה נוטה למצות את הדין עם הנאשם ותוך קביעה כי יש לנקוט במקרים כאלה בענישה מחמירה אשר תרחיק את מבצע העבירה מן החברה לתקופת מאסר ממשית.

בע"פ 4119/14 **הנבזי נ' מדינת ישראל וערעור שכנגד** נדון המערער אשר הורשע על יסוד הודאתו בביצוע עבירות בנשק, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות וירי באזור מגורים ל- 36 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט העליון דחה את ערעור המערער על חומרת העונש ואת ערעור המדינה על קולת העונש תוך שקבע כי:

"אשר לערעור המדינה, התלבטנו לא מעט בשאלה אם אין מקום להחמיר בעונשו של המערער. ואולם, לאחר בחינת כלל הנסיבות, הגענו למסקנה כי גם אם העונש נוטה **לקולה** (ההדגשה שלי - מ.ב.) אין מקום להתערב בו, משום שאין מדובר, בנסיבות המיוחדות של המקרה, בסטייה קיצונית מרמת הענישה במקרים דומים".

עמוד 5

בת.פ. 32820-12-19 (מחוזי מרכז) **מדינת ישראל נ' אלטורי** נדון הנאשם במסגרת הסדר טיעון ל- 30 חודשי מאסר בפועל לאחר שהורשע בביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. בית המשפט הדגיש כי "מדובר בהסדר טיעון **מקל** אשר העונש שמוצע בו אינו משקף את רמת הענישה הראויה והנוהגת. עם זאת, לאור נימוקי המאשימה והקשיים הראייתיים, כמו גם העדר שיתוף פעולה מצד המתלונן, סבורני כי יש לכבד את הסדר הטיעון".

בע"פ 2888/15 **ח'דיירי נ' מדינת ישראל** נקבע כי קיומו של הסכם סולחה יכול לשמש לעיתים שיקול לקולא בגזירת עונשו של נאשם. כך גם בע"פ 5998/15 **עקול נ' מדינת ישראל**.

בת.פ. 31467-07-14 (מחוזי נצרת) **מדינת ישראל נ' הוארי** נגזרו על הנאשם שהורשע בביצוע עבירות של נשיאת נשק וחבלה חמורה 36 חודשי מאסר בפועל לאחר שנקבע מתחם ענישה הנע בין 21 חודשי מאסר לארבע שנות מאסר.

הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה, טען כי "שילם" על מעשיו, ערך שינוי בזמן מעצרו ועתר כי בית המשפט יסייע בידו.

דין והכרעה:

1. הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם הם קדושת החיים, תחושת הביטחון של האזרחים כמו גם ציות לגורמי אכיפת החוק.

יפים לעניין זה דברי כבוד השופט אלרון בע"פ אשר עמד בהרחבה על הצורך בהרתעה ובענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות מסוג זה בהאי לישנא:

" אמנם, נקודת המוצא בדיון שלפנינו היא כי אין זה מדרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין; ...אולם, לעיתים מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה מסוימת אינה מספקת, ועל בית המשפט להורות על החמרה בענישה על מנת לקדם ולהגן על הערכים אשר ביסודה, ובכך לבלום את נפיצותן של עבירות מסוימות ההופכות ל"מכת מדינה", ולתת ביטוי לחומרה שיש לייחס להן.

המקרה שלפנינו נמנה לטעמי עם אותם מקרים חריגים אשר בהם נדרשת התערבות של בית משפט זה בשבתו כערכאת ערעור, וזאת לנוכח מדיניות הענישה המחמירה אשר יש לנקוט כלפי עבירות הכוללות שימוש בנשק חם כאמצעי ליישוב סכסוכים.

השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה (ראו למשל: דו"ח מבקר המדינה התמודדות משטרת ישראל עם החזקת אמצעי לחימה לא חוקיים ואירועי ירי ביישובי החברה הערבית וביישובים מעורבים 28 (2018)).

על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת.

בית משפט זה לא נותר אדיש למול השימוש הגובר בנשק חם, והדגיש לא אחת את הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה כלפי השימוש בו לשם פתרון סכסוכים. זאת במיוחד כאשר השימוש בו נעשה בסביבת בתי מגורים. כך למשל, בעניין עמאש צוין כי:

"רבות נאמר ונכתב על הרעה החולה הפוקדת את מקומותינו ומוותירה חלל והרס, היא התופעה של שימוש בנשק חם ברחובה של עיר, גם בשל סכסוכים בעניינים של מה בכך. בית משפט זה חזר והתריע מפני התפשטות התופעה, וקבע באופן ברור כי יש להילחם בה ולמגרה באופן הנחרץ ביותר" (ע"פ 32/14 עמאש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 20 (17.9.2015); ראו גם: ע"פ 4611/18 נאסר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 5 (10.3.2019); ע"פ 5015/15 מדינת ישראל נ' ריאן, [פורסם בנבו] בפסקה 12 (29.3.2016)).

דברים אלו אף באו לידי ביטוי לאחרונה בדברי הנשיאה א' חיות בטקס פתיחת שנת המשפט הנוכחית של לשכת עורכי הדין בנצרת:

"מערכת בתי המשפט משקיעה מאמצים רבים בתחום זה, ובית המשפט העליון התווה וממשיך להתוות הלכות לאורך השנים באשר לרמת הענישה ההולמת את החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות בנשק ובאשר לביטוי העונשי ההולם המתחייב מכך".

בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה כלפי ביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין, ועל אחת כמה וכמה שימוש בנשק חם ופציעתם של קורבנות שונים עקב כך.

הצורך במדיניות ענישה מחמירה נחוץ במיוחד כאשר השימוש בנשק גורר פגיעה בגוף ובנפש, וכאשר מבצעי העבירות אינם מוסרים את כלי הנשק לידי רשויות החוק - ובכך מוסיפים לפגוע בביטחון הציבור וקיים חשש תמידי לשימוש עבריני חוזר בנשק זה, כמו גם להגעתו של נשק זה לגורמים עוינים ובכללם גורמי טרור.

נמצא אפוא כי בנסיבות דהיום, ראוי ונכון להחמיר את מדיניות הענישה הנוהגת, זאת בין היתר על מנת להרתיע עבריינים פוטנציאליים משימוש בו כאמצעי ליישוב סכסוכים.

...לא ניתן להשלים עם התנהגותם חסרת המעצורים של המשיבים, אשר עשו דין לעצמם וביקשו להראות את נחת זרועם בפני בני המשפחה עמה היו מסוכסכים, תוך שירו לעברם בנשק חם, פגעו בבטנו התחתונה של האחד ובירכו של האחר, וכל זאת בעיצומה של פגישה אשר כל תכליתה יישוב ההדורים בין הצדדים.

מסכת עובדתית דומה תוארה על ידי חברי השופט מ' מזוז בע"פ 5860/14 לביא נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו]
(6.3.2016):

"אירוע זה נראה כלקוח מסרט גנגסטרים הוליוודי, ועל בית המשפט מוטלת החובה להעביר מסר ברור בדבר חומרת התופעה והמעשים על ידי השתת ענישה מחמירה ומרתיעה על מנת למנוע את הפיכת המרחב הציבורי לשדה קרב ואת חייהם של עוברי האורח להפקר" (שם, בפסקה 11).

דברים אלו יפים אף לענייננו".

כבוד השופט מזוז הוסיף וקבע כי:

"התופעה של החזקת נשק שלא כדין על ידי אזרחים מהווה איום על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי. היא התשתית ו"הגורם בלעדיו אינן" (causa sine qua non) למגוון רחב של עבירות, החל בעבירות איומים ושוד מזוין, המשך בעבירות גרימת חבלה חמורה וכלה בעבירות המתה. לעתים קרובות הנשק הבלתי חוקי נרכש מלכתחילה למטרות עבירה, ואף אם הנשק נרכש למטרות "הגנה עצמית", הזמינות של הנשק מעודדת את השימוש בו לביצוע עבירות שונות ולחרפת תוצאותיהן.

על כן, המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ "לשים יד" על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק. ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת "יבוש הביצה" המשמשת ערס לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הירתמות גם של בתי המשפט, על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן, וכל שכן מקום שנעשה בנשק כזה שימוש בביצוע עבירות אלימות לסוגיהן".

מרבית פסקי הדין שהוגשו על ידי ב"כ הנאשם הם משנת 2014 וברי כי חלה החמרה בשנים האחרונות באירועי הירי המצדיקה העלאת רף הענישה.

2. מתחם העונש ההולם - לאחר סקירת הפסיקה שהוגשה על ידי ב"כ הצדדים, סבורני כי מתחם הענישה לאירוע כולו נושא כתב האישום נע בין ארבע וחצי לשבע וחצי שנות מאסר.

3. נסיבות ביצוע העבירה - במקרה שלפני עשו הנאשמים, והנאשם בראשם, את כלל הפעולות הדרושות לפגיעה במתלונן מראש, קרי: תכנון תכנון מוקדם את מהליכיהם, הצטיידו בכלי נשק שאינם מורשים להחזיק בהם, האחד נשק משטרתי גנוב, ובסכינים, כשמטרתם פגיעה במתלונן, כל זאת במרכז של עיר ובאלימות כדרך לפתרון סכסוכים. חיזוק לסכנה הטמונה בעבירות מעין אלה, בנטילת החוק לידיים על מנת לפתור סכסוכים בדרך אלימה מצוי בעובדה שמעשיו של הנאשם הובילו, כאמור, לרצח בן דודו כנקמה על מעשיו שלו עצמו.

הנאשם נשא נשק משטרתי גנוב שהוחזק ללא רישיון ועשה שימוש בו על מנת לפגוע במתלונן. זוהי אלימות בדרגה גבוהה שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עמה ועם הנזק שעלול היה להיגרם הימנה, קרי: אבדן חיי אדם.

הסכנה הממשית והחמורה בשימוש בנשק לפתרון סכסוכים מהווה אלימות בדרגה חמורה ועל העונש שיושג על הנאשם להלום הצורך במיגור התופעה.

4. מיקומו של הנאשם במתחם הענישה - כאמור, ב"כ המאשימה הגישה גיליון רישום פלילי של הנאשם המעלה כי לנאשם הרשעה אחת משנת 2015 בעבירות של הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו ונהיגה פוזת של רכב בגין נדון ל- 4 חודשי מאסר שרוצו בעבודות שירות והרשעה נוספת בת"פ 63209-05-19 בו הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש ונדון לחודש מאסר בפועל (אירוע שאירע ביום 17.12.18).

מאידך, הנאשם לקח אחריות והודה בביצוע העבירות עוד בטרם נקבעו מועדי הוכחות, והביע צער וחרטה על מעשיו.

לעניין הסולחה שנערכה, כפי שקבע השופט אלרון בע"פ 4038/14 **מדינת ישראל נ' עאבד ואח'**

"מתן גושפנקה ל"סולחות" כמעין "מרכיב משלים" לדרכי הענישה הקבועים בדין, יש בו כדי להוות מעין הפרטה פסולה של ההליך הפלילי. לא זו בלבד שאין במערך ההסכמות בין משפחת העבריין לבין משפחת הקורבן כדי להוות חלופה לדין הפלילי, אלא שהשלמה עם מעגל אלימות הכולל שימוש בנשק חם בטרם הצדדים פועלים ליישוב מחלוקותיהם "בדרכי שלום" חותר תחת יסודות הדין הפלילי. איתותה של מערכת המשפט כי "סולחה" עשויה להביא להקלה משמעותית בעונשו של העבריין מחליש את ההרתעה מפני ביצוע עבירות וחושף את קורבן העבירה ואת משפחתו ללחצים פסולים.

משכך, דעתי היא כי יש ליתן משקל מוגבל בלבד לקיומה של "סולחה" בין הצדדים (ראו גם: ע"פ 9168/18 קשור נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 12 (26.2.2019)).

איני מתעלמת מקיומה של הסולחה אך כאמור, משקלה בגזירת העונש מוגבל, שעה שהאינטרס הציבורי זוכה לבכורה.

באשר לפוטנציאל השיקומי לו טוען הסנגור המלומד הרי שיש לברך את הנאשם על שנטל חלק בתוכניות חינוכיות בבית המעצר, אך ספק אם ניתן לראות באלה פוטנציאל שיקומי.

בסעיף 40ד. לחוק העונשין נקבע:

" (א) קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במבחן לפי סעיפים 82 או 86 לפי פקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969.

(ב) היו מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם בעלי חומרה יתרה, לא יחרוג בית המשפט ממתחם העונש

ההולם, כאמור בסעיף קטן (א), אף אם הנאשם השתקם או אם יש סיכוי של ממש שישתקם, אלא בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, לאחר שבית המשפט שוכנע שהן גוברות על הצורך לקבוע את העונש במתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה, ופירט זאת בגזר הדין.

בע"פ 8465/14 **כרכי ואח' נ' מדינת ישראל** הורשעו המערערים בביצוע שוד בנסיבות מחמירות. **בית המשפט העליון קבע כי:**

" כמו כן, באשר לטענותיו של ירגי כי לא ניתן משקל ראוי לשיקולי שיקום ולכך שהודה בביצוע העבירה - במקרה דנן לא מתקיימות "נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן" אשר "גוברות על הצורך לקבוע את העונש במתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה", כנדרש במקרה של עבירות בעלות חומרה יתרה (סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין)".

סבורני כי מדובר בעבירה בעלת חומרה יתרה, ולפיכך יש ליתן משקל מועט, אם בכלל, לשיקולי שיקום.

נוכח האמור, סבורני כי יש להעמיד עונשו של הנאשם על חמש שנות מאסר.

לאור האמור, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. חמש שנות מאסר שמניין מיום מעצרו של הנאשם 22.3.2019.

תקופת המאסר בת חודש שריצה הנאשם בת"פ 63209-05-19 לא תנוכה מימי מעצרו של הנאשם.

2. 10 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות או עבירת נשק שהיא פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר.

3. פיצוי בסך 50,000 ₪ למתלונן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י' תמוז תש"פ, 02 יולי 2020, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד נעמה תור זאבי ב"כ הנאשם עו"ד גיגי והנאשם שהובא על ידי שב"ס.